

[Finansministeren.]

Jeg finder anledning til at gøre den personlige tilføjelse, at under det samarbejde, som udenrigsministeren og jeg har haft i udlandet, har vi været enige om de indstillinger, vi har givet hjem til regeringen, hvad enten det drejede sig om at sige ja — som i spørgsmålet om Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantpagten —, eller det drejede sig om at sige nej — som i spørgsmålet om udvidelsen af vort forsvarsbudget. Hvis derfor udenrigsministeren skal betegnes som en ja-siger, beder jeg om personlig at få den samme betegnelse, men jeg synes, at det ærede medlem i sandhedens interesse burde sige: en skiftevis ja- og nej-siger — og det er vel den naturlige rolle for et selvstændigt lands udenrigsminister.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke gjorde en bemærkning, som jeg skylder at svare på med en klargørende udtalelse. Det ærede medlem spurgte, om den bundne opsparing var brugt til at låne ud. Det er den naturligvis ikke. Den bundne opsparing er, således som det står i den pågældende lov, blevet hensat på en spærret konto, og der vil naturligvis kun blive disponeret over denne spærrede konto på den måde, som den pågældende lov forudsætter. Jeg erkender gerne, at jeg i min finanslovtale har brugt en vending, som kunne have været mere klar, selvom jeg egentlig ikke synes, dens reelle indhold ret godt kan misforstås. Jeg brugte en bemærkning, der gik ud på, at til dækning af den milliard, vi pumper ud gennem afbetaling på statsgælden og gennem udlån, havde vi de penge, der blev opsuget gennem overskud på finansloven og gennem bunden opsparing. Jeg skulle naturligvis ikke have brugt ordet dækning, jeg skulle have sagt: til modvirkning af eller til opvejning af. Det, der er tilfældet, er jo naturligvis, at når staten låner penge ud, eller når staten betaler afdrag på gælden, så forøger vi pengemængden her i landet. Hvis det var vor eneste aktivitet, ville vi fremkalde en farlig inflation; derfor er det nødvendigt, at vi ad anden vej formindsker pengemængden her i landet med i det store og hele det samme beløb, hvis der skal være balance i tingene. Der var det, jeg ville fremhæve, at til formindskning af den aktuelle pengemængde tjente både overskuddet på statsbudgettet og naturligvis også den bundne opsparing; men jeg burde selv-

følgelig ikke have brugt ordet dækning. Jeg håber, at der nu er den fornødne klarhed.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg har kun et par bemærkninger at gøre til det ærede medlem hr. H. C. Hansen i anledning af de udtalelser, han fremkom med i sin ordførertale om det militære byggeri og anlægsprogrammet. Det ærede medlem sagde i denne tale ved indledningen til finanslovdebatten, at dette bygge- og anlægsprogram fra militær side var blevet ændret fra ca. 500 mill. kr. til ca. 235 mill. kr. i indeværende finansår, og det ærede medlem rettede i den anledning nogle spørgsmål til mig, idet han samtidig tog anledning til at sige, at disse to tal stillet overfor hinanden vidnede om manglende hold i tingene fra min side o. s. v., o. s. v.

Jeg skal i anledning heraf oplyse, at tallet 500 mill. kr. i sin tid er fremkommet under en forberedende forhandling mellem det såkaldte anlægsudvalg og forsvarsministeriet, og at dette tal kun angav en art rammebudget og det teoretiske maksimum for de militære bygge- og anlægsarbejder, der kunne blive tale om at påbegynde eller gennemføre i finansåret 1952—53, såfremt en række forudsætninger herfor blev opfyldt, forudsætninger, der havde adresse såvel udadtil som indadtil. Den væsentligste af disse forudsætninger vedrørte dels flyvestationsbyggeriet, der som bekendt i væsentlig grad finansieres internationalt og derfor skal udføres efter nærmere af NATO fastsatte retningslinier, de såkaldte standards, dels det påtænkte byggeri med henblik på at fremskaffe større indkvarteringsplads for den forøgede mandskabsstyrke ved en forøgelse af tjenestetiden til 18 måneder. De forhandlinger, der har måttet føres om standards vedrørende flyvestationsbyggeriet, har været langvarige, hvilket Danmark ikke har været herre over, idet forhandlingerne har omfattet samtlige NATO-lande. Endvidere har udbygningen af flyvestationerne som bekendt også givet anledning til en række forhandlinger indadtil, som i visse tilfælde har bevirket, at arbejdet først har kunnet igangsættes på et væsentlig senere tidspunkt end beregnet. Jeg antager, at det ærede medlem er klar over dette forhold. Hvad angår byggeriet for fremskaffelse af mere indkvarteringsplads, har det været kædet sammen med forhandlingerne med USA